

Δήλωση Ολικής Άρνησης Στράτευσης

3 ακόμα ανεύθυνοι
και μεταδοτικοί ολικοί
αρνητές στράτευσης

Η παρούσα δήλωση τυπώθηκε τον Μάρτη του 2022. Αν και έρχεται μετά από χρόνια ζύμωσης και εκδηλώσεων αλλά και προστίμων και καραντίνας, είναι η πρώτη μας γραπτή κατάθεση σε σχέση με την ανυποταξία μας.

Παρ'όλα αυτά δεν θέλουμε η δήλωση μας αυτή να είναι μόνο το συμπέρασμα ενός κύκλου που κλείνει. Επιδιώκουμε μέσα από αυτό το κείμενο και από τις εκδηλώσεις που θα προκύψουν σε διάφορους χώρους, να ανοίξει ένας καινούργιος κύκλος συζητήσεων και συναντήσεων σε σχέση με τον милитарισμό, τον στρατό και τις προεκτάσεις τους στην καθημερινή μας ζωή, καθώς και τους τρόπους αντίστασής μας.

3olikoi@gmail.com

#1 Διακρατικοί ανταγωνισμοί Ελλάδας

**γιατί ολική
άρνηση
στράτευσης;**

λόγος #144

γιατί δεν θέλουμε
να πολεμήσουμε για
τις επενδύσεις τους

3 ακόμα ανεύθυνοι
και μεταδοτικοί ολικοί
αρνητές στράτευσης

Κάθε κράτος αποτελεί έναν οργανισμό που ασκεί εξουσία και βία για να διατηρήσει ή να επεκτείνει την κυριαρχία του. Μία κυριαρχία που βασίζεται στην εκμετάλλευση ανθρώπων πάνω σε άλλους ανθρώπους ή σε μη ανθρώπινα ζώα. Τα εθνικά κράτη σήμερα επιβάλλονται πάνω στα σώματα με βάση φυλετικές, θρησκευτικές, ταξικές, έμφυλες, συμπεριφοράς, σεξουαλικού προσανατολισμού και άλλες διακρίσεις. Η σύγκρουση μεταξύ των κρατών για εμάς δεν έχει κάποιους που έχουν “δίκιο” ή κάποιους που έχουν “άδικο” μιας και εχθρευόμαστε την ύπαρξη τους συνολικά. Το να μιλήσουμε για την σύγκρουση μεταξύ του ελληνικού και του τουρκικού κράτους επιδιώκει να αποδομήσει το ελληνικό αφήγημα με βάση το οποίο νομιμοποιείται ο милитарισμός και η στράτευση στα πλαίσια της ζωής μας σε αυτό το μέρος του κόσμου. Ακόμα αποτελεί κομμάτι μίας συνολικά αντιεθνικής και αντικρατικής τοποθέτησης της ολικής μας άρνησης στράτευσης.

Ο μύθος για το Αιγαίο ως ελληνική λίμνη καλά κρατεί στο κοινωνικό σώμα, οπότε η επιβεβαίωση του από το ελληνικό κράτος είναι και θέμα εσωτερικής συνοχής. Η αλήθεια είναι όμως πως το Αιγαίο εμπεριέχει σε μεγάλο βαθμό διεθνή ύδατα πράγμα που καθιστά πολλές “παραβιάσεις”

πλοίων καθαρά φαντασίωση της μιας μεριάς. Επιπλέον το μοναδικό στον κόσμο παράδοξο όπου ο εναέριος χώρος είναι μεγαλύτερος από τον θαλάσσιο αυξάνει τις “παραβιάσεις” από αέρα. Η κυριαρχία στο Αιγαίο πέρα από το συμβολικό επίπεδο σημαίνει ο έλεγχος των διαδρομών του εμπορίου στη θάλασσα. Εκτός από την Ελλάδα και την Τουρκία στον χώρο κινούνται πλοία από τη Ρωσία, την Ρουμανία και άλλες χώρες. Η επέκταση κυριαρχίας στα 12 ν.μ. θα ήταν μία κίνηση κυριαρχίας από το ελληνικό κράτος στην περιοχή. “Η Ελλάδα μεγαλώνει” όπως μας λέει ο πρωθυπουργός μας.

Οι Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες (Α.Ο.Ζ) προεκτείνονται πέρα από τις ακτές ενός κράτους έως και 200 χλμ, και φορούν το δικαίωμα αποκλειστικής οικονομικής δραστηριότητας κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας όπως είναι η εκμετάλλευση κοιτασμάτων φυσικού αερίου. Αυτήν την στιγμή στην ανατολική μεσόγειο υπάρχουν ορισμένα μεγάλα κοιτάσματα κοντά στο Ισραήλ, την Αίγυπτο και την Κύπρο. Η πιθανότητα εύρεσης και άλλων κοιτασμάτων σίγουρα έχουν ενεργοποιήσει και το ελληνικό και το τουρκικό κράτος σε αυτό το κυνήγι. Όμως ήδη το τουρκικό κράτος αμφισβητεί τις ΑΟΖ σε Κύπρο αφού ως γνωστόν λόγω του ανεπίλυτου κυπριακού δεν αναγνωρίζει την κρατική οντότητα. Το ίδιο ισχύει βέβαια και από την άλλη πλευρά όσον αφορά το τουρκοκυπριακό κράτος.

Όμως για άλλη μία φορά το κοινωνικό φανταστικό έχει μεγάλη σημασία. Έτσι παρακολουθούμε έναν πόλεμο για το ποιο χρώμα θα κυριαρχήσει στους χάρτες των ΑΟΖ της ανατολικής μεσογείου το οποίο συνεπάγεται και περισσότερο κύρος για κάθε πλευρά. Και εδώ οφείλουμε να τονίσουμε πως η “κακόμοιρη” Ελλάδα επιδιώκει έναν χάρτη μόνο μπλε. Με όχημα ένα μικρό νησάκι, το καστελόριζο, επιχειρεί να επεκταθεί και πέρα από το Αιγαίο, ανατολικά της Κρήτης, και στην κυριολεξία απομονώνει τελείως την Τουρκία. Το αφήγημα για Ελλάδα κυρίαρχη δύναμη στην ανατολική μεσόγειο περνάει και μέσα από τις ΑΟΖ.

Ταυτόχρονα υπάρχει το project του αγωγού φυσικού αερίου east med το οποίο θα μεταφέρει φυσικό αέριο από την ανατολική μεσόγειο μέσα από την Ελλάδα προς την Ευρώπη. Η ποσότητα που θα μεταφέρει

είναι τέτοια ώστε να μειώνεται σημαντικά η εξάρτηση της Ευρώπης από το φυσικό αέριο της Ρωσίας. Αυτό απασχολεί έντονα και τις ΗΠΑ, που θα δουν υποχώρηση της ρωσικής επιρροής στην περιοχή. Ο κομβικός ρόλος της Ελλάδας στον αγωγό αποτελεί μία αναβάθμιση στην γεωπολιτική της θέσης. Να σημειώσουμε πως ο αγωγός αρχικά προοριζόταν να περάσει από την Τουρκία, η Ελλάδα “τρέχοντας” να προλάβει την συγκυρία κακών σχέσεων της Τουρκίας με τη Δύση και το Ισραήλ “καπάρωσε” το έργο.

Αναζητώντας τις εταιρείες που εμπλέκονται στα projects γεωτρήσεων και μεταφοράς φυσικού αερίου πέφτουμε πάνω τις πολυεθνικές ENI (Ιταλία), EXXON MOBIL (ΗΠΑ), TOTAL (Γαλλία). Οι ίδιες εταιρείες δηλαδή ή παραλλαγές τους που συνοδεύουν τους στρατούς στους πολέμους ανά την υφήλιο, από τη Μέση ανατολή ως την Αφρική. Ελέγχουν τις πλουτοπαραγωγικές πετρελαίου με την σύμπραξη των στρατών και μετά τους πολέμους, εγκαθιστούν ένα καθεστώς φόβου για τον ντόπιο πληθυσμό. Με λίγα λόγια το ελληνικό κράτος ως χώρα “σταθερότητας και ειρήνης”, έφερε στην περιοχή μας τα πιο πολεμοκάπηλα συμφέροντα όλου του κόσμου.

Η Ελλάδα όμως και εντός του NATO προσπαθεί διαρκώς να υποσκάψει τον ρόλο της Τουρκίας και να αναδειχθεί εκείνο ο πιο σημαντικός εκπρόσωπος του δολοφονικού μηχανισμού στην ανατολική μεσόγειο. Πότε προσελκύοντας στρατιωτικές βάσεις και υποδομές, πότε αναλαμβάνοντας ρόλους, και όλα αυτά εκμεταλλευόμενη κάθε φορά μία συγκυρία όπου οι σχέσεις Τουρκίας - Δύσης φαίνονται πιο ψυχρές. Ο αριστερός εθνικισμός δεν ξεχνάει να μας θυμίζει ότι με την συμφωνία των πρεσπών η Ελλάδα ανέλαβε τη φύλαξη του εναέριου χώρου της Βόρειας Μακεδονίας και όχι η Τουρκία. Ενώ πρόσφατα συμφωνήθηκε η δημιουργία και άλλων στρατιωτικών βάσεων της συμμαχίας του NATO στον ελλαδικό χώρο, στον απόηχο των αποχωρήσεων δυνάμεων από τη Τουρκία.

Τα ΜΜΕ έχουν αναλάβει να χτυπάνε τα τύμπανα του πολέμου ώστε να μας κρατάνε σε ετοιμότητα. Σε λίγο θα μαθαίνουμε ακόμα και πότε ο Ερντογάν πήγε τουαλέτα. Λέξεις όπως “προκλήσεις”, “αναθεωρητισμός”,

“παραβιάσεις”, μας κρατάνε ενήμερους για κάθε κίνηση του “προαιώνιου εχθρού”. Ζητήματα όπως η διεκδίκηση της Αγίας Σοφίας αν και σκονισμένα στο χρονοντούλαπο της Ιστορίας ανασύρονται για να διεγείρουν συναισθήματα πατριωτισμού και να καλλιεργήσουν το μίσος.

Ένα κράτος που πολεμάει τους από κάτω χρειάζεται με κάποιο τρόπο να μας ρίξει στάχτη στα μάτια και να ενισχύσει τα σημεία που θα του είναι ενωτικά. Η τόνωση του κρατικού αφηγήματος περνάει μέσα από την καλλιέργεια του εθνικού φρονήματος. “Οι Έλληνες που τακαταφέρνουν”. Έναντι σε έναν ιό σήμερα, αύριο ενάντια στον σουλτάνο Ερντογάν. Όπως όμως η ανατολή έχει και θα έχει σουλτάνους, έτσι και η δύση έχει αυτοκράτορες και Ναπολέοντες και αυτό επιμελώς αποκρύπτεται.

Οι κρατικές αφηγήσεις και οι πολεμικές ιαχές μας είναι το ίδιο απεχθείς σε όλη τη γη, από τις ΗΠΑ του “σωβινιστή-ρατσιστή” Τραμπ ή του “αποικιοκράτη με πρόσχημα τα δικαιώματα” Μπάιντεν μέχρι τη Ρωσία, την Τουρκία το Ισραήλ και τη μακρινή Κίνα. Ωστόσο θεωρήσαμε πιο σημαντικό να μιλήσουμε κυρίως για το ελληνικό κράτος και το στρατό του που μας καλεί να ενταχθούμε στη βάση της αποδόμησης του κυρίαρχου λόγου που ακούμε από τα ΜΜΕ μέχρι τα οικογενειακά τραπέζια που προσπαθούν να μας πείσουν να πολεμήσουμε για την Ελλάδα.

#2 Ουκρανία

Η συζήτηση για τον πόλεμο και την ειρήνη μπήκε στις καθημερινές συζητήσεις εν όψει του εν εξελίξει ρωσο-ουκρανικού πολέμου και η διαχείριση της πληροφορίας από τα κράτη στην μετακόβιντ εποχή δείχνει να έχει βγει δυνατότερη.

Η προπαγάνδα συμπεριλαμβάνει το λεξιλόγιο, όπως βιώσαμε εξάλλου και στην προηγούμενη έκτακτη ανάγκη. Από το τι σημαίνει πανδημία, αλληλεγγύη, ευθύνη, παραπληροφόρηση, προχωράμε στις έννοιες του πολέμου, της ειρήνης, της μετανάστευσης, του λαού και όλες μαζί φτιάχνουν μια πολύ επιθετική κρατική γλώσσα.

*Παρ' όλα αυτά, τα κινήματα των προηγούμενων χρόνων έχουν δημιουργήσει το ανάχωμα ώστε όταν μιλάμε για πολέμους να μας έρχονται στο μυαλό οι λέξεις Παλαιστίνη, Συρία, Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Ιράκ, Λιβύη. Και όταν μιλάμε για μετανάστες, ο φράκτης στον Έβρο, στρατόπεδα σ υ γ κ έ ν τ ρ ω σ η ς μεταναστών, Αιγαίο, πογκρόμ. Και ο συνειρμός μας μεταφέρεται και στην άλλη πλευρά με τις λέξεις καταλήψεις, σχέσεις, αγώνες, συλλογικές αντιδομές, άρνηση στράτευσης, λιποταξία.

Όπως μαθαίνουμε, ο τελευταίος πόλεμος έγινε πριν από 80 χρόνια και όποια άλλη στρατιωτική επιχείρηση έχει υπάρξει, ήταν είτε αναγκαία είτε σε χώρα όχι τόσο πολιτισμένη ώστε να έχει σημασία. Η ειρήνη από την άλλη είναι μία συνθήκη στην οποία όλοι περνάμε τέλεια και συμμετέχουμε στις αποφάσεις (άρα κρατική διαχείριση ίσον λαός ίσον καλό), η αλληλεγγύη είναι η αποστολή όπλων και οι μετανάστες είναι μόνο οι δυτικοί λευκοί χριστιανοί.

Η προπαγάνδα μπαίνει μπροστά και από τις δύο πλευρές του πολέμου καθώς αυτός βρίσκεται σε εξέλιξη. Έλεγχος της

πληροφορίας, επιθέσεις μέσω του εργαλείου των fake news και σόσιαλ μίντια παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο στον πόλεμο των εντυπώσεων. Παραπληροφόρηση για το τι συμβαίνει και αποκλεισμός όσων έχουν να καταθέσουν αντίθετα γεγονότα ή άποψη.

Το ρωσικό κράτος ρίχνει πρόστιμα ή ακόμα και φυλακίζει όποιον δημοσιογράφο κατακρίνει την εισβολή της, ενώ τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (δύση) σβήνουν όποια άποψη δεν είναι ξεκάθαρα με την ουκρανική κυβέρνηση και ταυτόχρονα άρουν την απαγόρευση ναζιστικών οργανώσεων από τις πλατφόρμες τους ως άλλον έναν τρόπο αναπαραγωγής της δυτικο-ουκρανικής προπαγάνδας.

Όμως ο πόλεμος δεν ξεκινάει από όταν ανακοινώνεται στα μίντια. Τα τελευταία χρόνια έχουμε ένα "άνοιξε-κλείσε" των πληροφοριών που μαθαίνουμε από την μέχρι τώρα ειρήνη (μειντάν, ντομπάς κτλ) πάντα μέσα στο πλαίσιο του ελέγχου της πληροφορίας τόσο στα σόσιαλ όσο

και στα κλασικά μίντια. Είναι σαφές λοιπόν ότι ο σημερινός πόλεμος βρίσκει πολλές αφετηρίες του στην μέχρι τώρα ειρήνη.

Εδώ και τουλάχιστον 8 χρόνια υπάρχει μία ειρήνη που αποτυπώνει τον ανταγωνισμό δύσης και ρωσίας. Διαδηλώσεις που καταστάθηκαν με βία και σφαίρες και στη συνέχεια, με την αλλαγή του καθεστώτος, την προσπάθεια του ουκρανικού κράτους για μία πιο στέρεη εθνικοποίηση στα δυτικά πρότυπα. Κινηγητό όποιου δεν βρίσκεται στον εθνικό κορμό της ουκρανίας από φασιστικές οργανώσεις, οι οποίες στη συνέχεια θα βάλουν και πλάτη στην υλοποίηση του πολέμου ενάντια στην ρωσία και θα συμμετάσχουν εν τέλει και στην κυβέρνηση. Αλλά και αλλαγές σε σχέση με την γλώσσα που έχουν σκοπό να προάγουν την ουκρανική γλώσσα έναντι της ρωσικής.

Μέρος αυτού του σχεδιασμού αποτελούν και οι αναφορές στα ανθρώπινα δικαιώματα και στην οικονομική ανεξαρτησία της χώρας. Γνωρίζουμε φυσικά, πως ακόμα και αν έχουν περισσότερα λεφτά τα ντόπια αφεντικά μας απ' ότι έχουν τα διεθνή, δεν αλλάζει και κάτι σε σχέση με εμάς. Όπως γνωρίζουμε πολύ καλά και το πώς χρησιμοποιεί η δύση τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ελευθερίες που μας "δίνονται" αν φυσικά τηρούμε τα κριτήρια. Το δικαίωμα του να έχεις χαρτιά ως μετανάστης συμπληρώνεται από το δικαίωμα τους κράτους να σκοτώνει στο αιγαίο και στα σύνορα, τους -κατά το ίδιο- "παράνομους", και το δικαίωμα της έμφυλης ταυτότητας αντίστοιχα συμπληρώνεται από το άτυπο δικαίωμα των μικροαστών στο να "ζητάνε" να την κρύβεις. Το δικαίωμα του να ζεις, με το δικαίωμα του κράτους να σε στρατολογεί για τους πολέμους του.

Από τη μεριά τους, τα "ίσχυρά κράτη" έχουν αποπειραθεί και παρεμβαίνουν με διάφορους τρόπους. Από την χρηματοδότηση φασιστικών οργανώσεων από τη δύση, μέχρι την ενεργό πολεμική

συμπλοκή -χωρίς διακριτικά- στον ιδιότυπο πόλεμο που συμβαίνει έτσι και αλλιώς τόσα χρόνια στην ανατολική πλευρά μετά την εγκαθίδρυση της φιλονατοϊκής κυβέρνησης και στην προσάρτηση της κριμαίας από το ρώσικο κράτος.

Φτάνουμε λοιπόν ως συνέχεια αυτής της ειρήνης στην αποτύπωση της πιο ακραίας της μορφής, που είναι η πολεμική σύγκρουση στις 24/2. Από τη μία τα δυτικά κράτη μιλάνε για έναν πόλεμο της δημοκρατίας και της ελευθερίας ενάντια στον αυταρχισμό και από την άλλη το ρώσικο κράτος αποκαλεί την εισβολή, αποναζιστικοποίηση.

Η δημοκρατία κρύβεται πίσω από το αφήγημα του πολιτισμένου κόσμου εναντίον του δικτάτορα και του "εμείς" και οι "άλλοι", ενώ από την πλευρά της η ρωσία βάζει μπροστά το κομμάτι του προστατευτισμού του ρωσόφωνου πληθυσμού στα πλαίσια της προσπάθειας της για την τόνωση του δικού της εθνικισμού.

Μέσα από τη σύγκρουση των εθνικισμών, με όποια προσχήματα και περιεχόμενα κάθε φορά , τονώνονται τελικά μόνο οι ίδιες οι εθνικές αφηγήσεις.

Κάθε πολεμικό στρατόπεδο αποκαλεί τον εχθρό του ναζί, φασίστα ή δικτάτορα και προσάπτει στον εαυτό του έναν αντιφασιστικό χαρακτήρα. Όμως ο φασισμός είναι δομικό κομμάτι κάθε δημοκρατίας και έθνους-κράτους. Όχι μόνο γιατί αποτελεί μια πολιτειακή εκδοχή τους αλλά γιατί οι αποκλεισμοί της Δημοκρατίας προς το ξένο ή το διαφορετικό βρωμάνε φασισμό. Οι δολοφονίες και οι εγκλεισμοί μεταναστών/ριών, η καταστολή του εσωτερικού εχθρού, ο σεξισμός και η ομοφοβία υπάρχουν και στη δημοκρατία. Δεν υπάρχει ζήτημα εξίσωσης των δύο καταστάσεων, αλλά κατανόησης, πως το μήλο κάτω από τη μηλιά θα πέσει. Άλλωστε η συνθήκη ελέγχου που ζήσαμε στην

καραντίνα, η απαγόρευση κυκλοφορίας, τα πιστοποιητικά υγείας (ή πιο σωστά φρονήματος σε σχέση με τις πολιτικές υγείας), η πανσπερμία σωμάτων ασφαλείας σε όλο τον πλανήτη, τα διαγγέλματα, αν δεν τα λες φασιστικά, οργουελικά τα λες σίγουρα. Υπάρχει λοιπόν συνειδητή υποκρισία στις αντιφασιστικές κορώνες, που μόνο στόχο έχουν να νομιμοποιήσουν τον πόλεμο.

Στην ουσία βλέπουμε τον ανταγωνισμό δύσης και ρωσίας ως σύγκρουση δύο “μεγάλων” καπιταλιστικών χωρών με διακύβευμα τις γεωπολιτικές τους θέσεις, την επέκτασή τους και την σφαίρα επιρροής τους, την ενέργεια, τα σύνορα, ακόμα και τα τρόφιμα. Την ισοπέδωση δηλαδή ολόκληρων

περιοχών και πληθυσμών για οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα. Φυσικά οι καταπιεσμένοι δεν έχουν κάποιο όφελος και δεν επέλεξαν την στρατιωτική συμπλοκή αλλά είναι αυτοί που βιώνουν τον πόλεμο. Τον βιώνουν με επιστρατεύσεις, απαγορεύσεις κυκλοφορίας και στρατιωτικούς νόμους, και με ριπές από όπλα, θάνατο και μετανάστευση. Οι επιπτώσεις ενός πολέμου στον παγκόσμιο οργανωμένο καπιταλισμό δεν αφορούν μόνο τους υποτελείς μία χώρας. Εξάγονται και στα υπόλοιπα μέρη του κόσμου μέσα από αυξήσεις στις τιμές, κρίσεις, μειώσεις μισθών αλλά και πολιτικά μέσα από τη μεγαλύτερη συγκρότηση γύρω από το εθνικό αφήγημα κάθε χώρας αλλά και από το αφήγημα του δυτικού πολιτισμού -της δημοκρατίας.

Το ελληνικό κράτος από τη μεριά του, μέσα σε μία τέτοια συγκυρία επιδιώκει να γίνει ο “πιο πολύτιμος” παίκτης του ΝΑΤΟ στα ανατολικά του

σύνορα ανταγωνιζόμενο παράλληλα στο ρόλο αυτόν την τουρκία και αναπτύσσει με κάθε ευκαιρία στο εσωτερικό του το εθνικό φαντασιακό, ανανεώνοντας το ψυχοπολεμικό αίσθημα ενάντια στο τουρκικό κράτος. Συμμετείχε και συμμετέχει σε αυτόν τον πόλεμο με μεγάλο ζήλο, στέλνοντας ,ως μία από τις πρώτες χώρες, όπλα στο ουκρανικό καθεστώς και ταυτόχρονα μετατρέποντας τη σούδα και την αλεξανδρούπολη σε ορμητήρια του νατοϊκού στρατού.

Η άμεση εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο αλλά και η επί χρόνια ψυχοπολεμική στάση του ελληνικού κράτους και των μίντια του απέναντι στην τουρκία, δείχνουν γι' ακόμα μία φορά ότι οι υπαίτιοι για τους πολέμους δεν είναι μόνο κάποιοι άλλοι, κάπου μακριά. Οι ασκήσεις τρόμου ή η προπαγάνδα για το δίκιο του ουκρανικού κράτους που κάνουν τα κανάλια με σκοπό να ενισχύσουν κάποιο εθνικό συναίσθημα για να μας πείσουν να πολεμήσουμε για τις μπίζνες του ελληνικού κράτους/ του NATO ή τις εθνικές/πολιτισμικές φαντασιώσεις τους, είναι μέρος αυτού του πολέμου.

Αντιλαμβανόμενοι την ειρήνη ως έναν πόλεμο εναντίον των καταπιεσμένων αλλά και ως την προετοιμασία του πολέμου με στρατιωτικούς όρους, θα μας επιτρέψετε να συμφωνήσουμε με το μισό σύνθημα. "Όχι στους πολέμους τους". Όσον αφορά την ειρήνη τους, τη βιώνουμε καθημερινά με διώξεις, αφεντικά, μπάτσους και άλλα πολλά και δε θα την συνθηματοποιήσουμε. Προσπαθούμε να αντισταθούμε στην ειρήνη τους, όπως προσπαθούμε και στους πολέμους τους.

Βρίσκοντας όμως γραμμές σύνδεσης μεταξύ ειρήνης και πολέμου, μπορούμε να βγάλουμε και κάποια συμπεράσματα για το τώρα σε σχέση με τον πόλεμο. Αρχικά ότι ο πόλεμος μεταξύ δύο μιλιταρισμών ενισχύει τελικά τον ίδιο τον μιλιταρισμό και η συζήτηση από το τι γίνεται με αυτούς που πλήττονται από τον πόλεμο μεταφέρεται στο ποιος μιλιταρισμός έχει

δίκιο και μπορούμε να ενισχύσουμε καλύτερα και με ποιους τρόπους. Από την πλευρά μας, ως μέρος των καταπιεσμένων δεν θα πάρουμε κάποια θέση μεταξύ του ποιος από τους δύο καπιταλισμούς/εθνικισμούς έχει δίκιο και θα μας εξουσιάζει καλύτερα. Και δεύτερον, ότι ένα κράτος στην περίοδο ειρήνης του, μέσα στα άλλα επίσης, προετοιμάζεται πάντα και για τον πόλεμο. Πόσο μάλλον το ελληνικό κράτος που θέλει το αιγαίο για λίμνη του αλλά και συνεχώς επιδιώκει καλύτερη θέση στο διεθνή διακρατικό ανταγωνισμό. Η προετοιμασία του πολέμου πραγματοποιείται αφενός με την κίνηση του κράτους σε επίπεδο προπαγάνδας, τρόμου, προσπάθεια εθνικοποίησης που πάντα γίνεται με βίαιους όρους -δεν θα μπορούσε και αλλιώς- και αφετέρου με την προσπάθειά του να κεφαλαιοποιήσει και να ενσωματώσει τις αντιστάσεις.

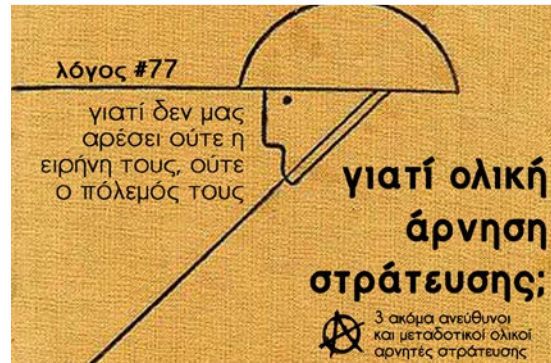
Πώς φτάνουμε από διαδικασίες οικειοποίησης του δημόσιου χώρου με περιεχόμενα ενάντια στον κρατικό έλεγχο και την υπεράσπιση μιας καλύτερης βιοτικής συνθήκης για τους από κάτω, σε μια ευρεία στρατιωτικοποίηση, έτοιμη να υποδεχθεί τους εθνικούς στρατούς; Οι δημοκρατικές διαμεσολαβήσεις στους αγώνες στρώνουν το έδαφος για μια επικοινωνία κράτους-έθνους και κινημάτων και η διαμεσολάβηση της πατριαρχίας θέτει ένα πλαίσιο δυνατού-αδύνατου, πρωτοπορίας και άμεσου αποτελέσματος.

Τα κομμάτια εκείνα που επικαλούνται το έθνος (όπως πχ οι φασίστες, ή εθνολαϊκές αφηγήσεις με αριστερό ή δεξιό πρόσημο) ή τη δύναμη και την πυγμή(σώματα μάχιμων αντρών) ενδυναμώνονται και οι αντιλήψεις εκείνες που προτάσσουν αδιαμεσολάβητους αγώνες παρουσιάζονται ως μάταιες. Μια νέα ισορροπία προκύπτει όπου η πηγή της δυσαρέσκειας θα μείνει ανέγγιχτη, δηλαδή το έθνος, το κράτος, η πατριαρχία. Η πολεμική συνθήκη προκύπτει όταν υποκείμενα θα στρατευθούν πίσω από την παλιά ή τη νέα ισορροπία τρόμου. Την παραπάνω διαδικασία

την εντοπίζουμε τόσο στην ουκρανία όσο και σε άλλα κινήματα πλατειών ανά τη γη.

Είμαστε από την πλευρά των ανθρώπων που δεν συστρατευόμαστε με τα κράτη. Η επιδίωξη μας είναι να σαμποτάρουμε τον στρατιωτικό μηχανισμό, δημιουργώντας ρηγματώσεις στο κοινωνικό φαντασιακό αλλά και πεδία συνάντησης στην κοινωνική πραγματικότητα. Έτσι με συλλογικούς όρους θα βρούμε συνεχώς τρόπους να εκφράζουμε και να πραγματώνουμε την αλληλεγγύη μας προς τους πρόσφυγες/μετανάστες όλων των πολέμων κάθε είδους, στα σώματα που επιβιώνουν ή αντιστέκονται στους μιλιταρισμούς και προφανώς στους διωκόμενους κάθε κρατικής πλευράς, “φιλικής” ή “εχθρικής”.

Το ζήτημα του πώς αντιστεκόμαστε δεν έρχεται ξαφνικά όταν ξεκινήσει η στρατιωτική σύγκρουση και έτσι η απάντηση δεν μπορεί απλώς να αναλώνεται στο αν θα πάρουμε τα όπλα ή όχι. Η αντίσταση στον πόλεμο ξεκινάει με αυτές τις ρηγματώσεις που αποτυπώνονται στις επιλογές μας, στο να αντισταθούμε στην εθνική αφήγηση, στην πληροφόρηση, στο να μην πάμε στρατό ή να λιποτακτήσουμε και στο να μην συμμετέχουμε με οποιονδήποτε τρόπο στους πολέμους που κάνει ή στηρίζει το ελληνικό κράτος και το ΝΑΤΟ.

Η τρομολαγνική τους προπαγάνδα δε μας κάνει να θέλουμε να πιαστούμε από την εθνική αφήγηση αλλά αντιθέτως, μας εντείνει το μίσος μας για τα κράτη τους και τους στρατούς τους και μας κάνει ακόμα πιο σίγουρα για την επιλογή μας να μην προσφέρουμε στους

στρατούς τους ούτε ένα δευτερόλεπτο από τις ζωές μας.

#3 Μεταναστευτικό

Το “μεταναστευτικό” αποτελεί διαχρονικά ένα ζήτημα για τα έθνη-κράτη που αν και ποικίλουν οι τρόποι διαχείρισής του, ο τρόπος προσέγγισής του παραμένει και έχει να κάνει με την οικονομική και πολιτική εκμετάλλευση των μεταναστριών και τη διαχείριση των ζωών τους. Μια διαχείριση милитарιστική που τους ακολουθεί από τα σπίτια τους, τους κυνηγάει στα σύνορα, τους κλείνει μέσα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και τους επιβλέπει μέσα στην πόλη.

Έναν από τους βασικούς ρόλους αναλαμβάνει ο στρατός (ο ελληνικός στη συγκεκριμένη περίπτωση). Εξάλλου είναι ο μηχανισμός που κατέχει όλη τη θέληση και την τεχνογνωσία για να πειθαρχεί πληθυσμούς και να σκοτώνει όταν και αν χρειάζεται.

Βασικός λόγος ύπαρξης του στρατού είναι η φύλλαξη των συνόρων και όλοι σπεύδουν να το φωνάξουν πρώτο-πρώτο όταν μαθαίνουν ότι δεν θες να καταταγείς, συνοδεύοντας το με ένα αίσθημα άμυνας και υπεράσπισης της ζωής. Είναι η ίδια υπόσχεση για ζωή που υπονοεί και πάλι το θάνατο. Η προσπάθεια απάντησης για το ποιος είναι ο βασικός λόγος που υπάρχουν τα σύνορα δεν συνοδεύεται με την ίδια ευαισθησία. Πως θα μπορούσε άλλωστε; Τα σύνορα βρίσκονται εκεί για να διαφυλλάξουν τα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα μιας χώρας. Για να ρυθμίζουν ποιος επιτρέπεται να προχωρήσει ακόμα ένα μίλι με τη βάρκα του μέσα στο Αιγαίο και ποιου η βάρκα θα τρυπηθεί αν τολμήσει να το κάνει. Για να περιορίζουν. Για να αναπαράγουν το μίσος για το διαφορετικό και το “άλλο”. Για να επεκτείνονται με πολέμους βγάζοντας κέρδη για τα κράτη και τις βιομηχανίες και ταυτόχρονα κερδίζοντας νέα εδάφη και πληθυσμούς προς εκμετάλλευση.

Τα σύνορα είναι κεντρικό ζήτημα για την ύπαρξη ενός κράτος και μιας δημοκρατίας και ο στρατός ο παροπλισμένος φύλακάς τους. Επομένως η απάντηση που έχει να κάνει με τη φύλλαξή τους όχι απλώς δεν μας πείθει, αλλά αντίθετα ενισχύει την άρνησή μας για τους στρατούς.

Σύνορα και στρατός βρίσκονται απέναντι στους μετανάστες από την πρώτη στιγμή που θα αποπειραθούν να μπουν στην Ελλάδα. Ρυθμίζουν για το αν κάποιος αξίζει να περάσει ή όχι, να ζήσει ή όχι σύμφωνα πάντα με το τι έχει ανάγκη εκείνη τη στιγμή το κράτος. Είδαμε λίγο καιρό πριν να πυροβολούν έλληνες φαντάροι μετανάστες στον έβρο και αγανακτισμένοι λιμενόμπατσοι να δείχνουν υπερβάλλοντα ζήλο τρυπώντας βάρκες με μετανάστες. Για την πρώτη περίπτωση ακούσαμε στα ΜΜΕ πως οι μετανάστες είναι υποχείριο του τουρκικού κράτους και στην δεύτερη πως το θέμα είναι οι διακινητές. Η εικόνα ότι τα σύνορα είναι ένα αμυντικό συρματόπλεγμα δεν πρέπει να τσαλακωθεί όσο αν είναι προφανές πως δεν είναι έτσι τα πράγματα.

Όσοι από αυτούς καταφέρνουν να περάσουν τον αμυντικό αυτό μηχανισμό, βιώνουν τον εγκλεισμό σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, την ομηρία σε ημικλειστά ή κλειστά κέντρα (εκτός αστικής περιοχής συνήθως), την περιθωριοποίηση της έλλειψης νομιμοποιητικών εγγράφων και τον ρατσισμό. Ο στρατός δίνει και πάλι το παρόν στα κέντρα κράτησης εφαρμόζοντας μία στρατιωτικού τύπου μορφή καθημερινής ζωής και στρατωνισμού. Αυτό φτάνει στο πίκ του από όταν αναγγέλλονται τα μέτρα για τον κόβιντ και τα κέντρα μετατρέπονται λίγο πολύ σε κλειστά.

Τα κέντρα κράτησης αποτελούν σημαντικό κομμάτι στην διαχείριση των μεταναστριών. Από το να διαχωρίζουν και περιθωριοποιούν μέχρι το να ενισχύουν την τοπική οικονομία των κατοίκων γύρω από αυτά τα κέντρα, και από το να παράγουν και να αναπαράγουν το μίσος για τους μετανάστες μέχρι το να πλουτίζουν κοινωνιολόγοι και ΜΚΟ εις βάρος τους. Όσες μετανάστριες περισσεύουν από τις πρωτογενείς δουλειές με μαύρη εργασία και πενιχρά χρήματα εκμεταλλεύονται ως κοινωνική ομάδα προς μελέτη χωρίς την επιλογή

τους στον τριτογενή τομέα των κέντρων κράτησης.

Ο милитарισμός όμως δεν σταματάει στη στολή και στις κρατικές πρακτικές και στις ΜΚΟ. Η ευαισθησία των ΜΜΕ και η κοινωνική(εθνική) ευαισθησία περιορίζεται σε ρατσιστικά περιστατικά σε άλλες χώρες και σε ντοκυμαντερ του νετφλιξ. Μία ολόκληρη πολεμική αφήγηση προπαγανδίζεται από τα ΜΜΕ που αφαιρεί την ιδιότητα των προσώπων από τις μετανάστριες και μετατρέπονται σε “καυτή πατάτα” μεταξύ των κρατών, ή σε “εργαλείο πίεσης” από όλες τις μεριές. Μπροστά στις διακρατικές διάφορες οι ζωές των μεταναστριων δεν μετράνε.

Το κράτος βρίσκει μέσω των ΜΜΕ συμμάχους στο κοινωνικό σώμα και έτσι είδαμε στα νησιά αγανακτισμένους πολίτες να φτιάχνουν ανθρώπινους φράχτες και να κάνουν περιπολίες . Είδαμε επίσης κυνηγετικούς συλλόγους να στέλνουν προμήθειες στα ελληνικά στρατά για τον αγώνα που κάνουν στα σύνορα. Είδαμε γενικά όλους τους φασίστες που φωνάζουν τόσο καιρό για “περισσότερο” κράτος να αναλαμβάνουν ένα πόστο στην κρατική διαχείριση.

Σε καμία περίπτωση όμως δεν θέλουμε να περιγράψουμε τους μετανάστες ή εμάς σε παθητικά άτομα που απλώς τους συμβαίνουν πράγματα. Οι μετανάστριες αντιστέκονται σε όλα τα επίπεδα της πορείας τους για μία καλύτερη ζωή. Ακυρώνουν στην πράξη τα σύνορα με τα σώματά τους, δραπετεύουν από τα κέντρα κράτησης ή και ακόμα δημιουργούν εξεγέρσεις μέσα σε αυτά.

Στεκόμαστε αλληλέγγυα μαζί τους και η ολική μας άρνηση να παρουσιαστούμε είναι και συνέχεια αυτής μας της αλληλεγγύης. Δεν θέλουμε να βρισκόμαστε στα σύνορα συμμαδεύοντας τους, δεν θέλουμε να φυλλάμε ανθρώπους σε κέντρα κράτησης και δεν θέλουμε να ενισχύσουμε με κανένα τρόπο έναν μηχανισμό που βρίσκεται σταθερά απέναντί τους και προσπαθεί να ορίσει τις ζωές τους. Πιστεύουμε πως όταν είσαι με τους μετανάστες είναι αυτονόητο πως είσαι και ενάντια στη θητεία αλλά και συνολικότερα στο στρατό.

#4 Θητεία

Ερχόμαστε λοιπόν στη στρατιωτική θητεία ως βίωμα και πως αυτό επηρεάζει τόσο εμάς τα ίδια ως ατομικότητες όσο και τα κοινωνικά χαρακτηριστικά κάθε κράτους/κοινωνίας.

Υποχρεωτική Θητεία

Αν και η παγκόσμια τάση είναι ο όλο και εντεινόμενος επαγγελματισμός στο στρατιωτικό σώμα, η διατήρηση της υποχρεωτικής θητείας σε μία οικογενειοκρατική κοινωνία, όπως η ελληνική, παίζει τον ρόλο της. Οι υποθέσεις του στρατού αφορούν κάθε σπίτι. Κάθε “κρίση” όπως η δολοφονική δράση εναντίων μεταναστών στον έβρο ή η επίδειξη δύναμης στο Αιγαίο πέρα από τις επιπτώσεις που έχει ούτως η άλλως στο κοινωνικό σώμα, βιώνεται και μέσα από τον πρίσμα των διαπροσωπικών και οικογενειακών σχέσεων, έτσι ενισχύεται το “να βοηθήσουμε τα παιδιά μας στον έβρο”.

Η μείωση της θητείας στη μεταπολίτευση ήταν μια προσπάθεια από το σύστημα να δημιουργήσει μία βαλβίδα αποσυμπίεσης ώστε να διαχειριστεί την κοινωνική απονομιμοποίηση της βίαιης διαδικασίας της θητείας με τα ψυχικά τραύματα και τις αυτοκτονίες. Η νέα ανακοίνωση για αύξηση της θητείας στους 12 μήνες και η ενδεχόμενη υποχρεωτική στράτευση στα 18 μας δείχνει πως η κυριαρχία ετοιμάζεται με κυνισμό να προσπεράσει τέτοιας υφής ζητήματα νιώθοντας σίγουρη για τον εαυτό της ότι θα καταφέρει να παράγει την αναγκαία κοινωνική συστράτευση.

Το χρονικό των 9-12 μηνών...

Το “χαρτί” φτάνει στα σπίτια μας μόλις πατήσουμε τα 18 μας χρόνια (ή τα 28 αν έχουμε πάρει αναβολή λόγω σπουδών) και μας καλεί να θυσιάσουμε τους επόμενους 9 ή 12 μήνες της ζωής μας (κατ’ ελάχιστο). Μας ζητάνε εν ολίγης να κάνουμε μία παύση στις ζωές μας και στη συνέχεια να την ξαναπαιάσουμε από εκεί που την αφήσαμε. Σε αντίθεση με τον τρόπο που θα ήθελαν να αντιλαμβανόμαστε τις ζωές μας, για

**γιατί ολική
άρνηση
στράτευσης;**

λόγος #58

**γιατί δεν θέλουμε να
θυσιάσουμε 9 μήνες
από τη ζωή μας**

εμάς ο χρόνος μας δεν κινείται σε μία γραμμικότητα τύπου: “οικογένεια – σχολείο – σχολή – στρατός – γάμος – θάνατος” για να την αφήσουμε και να την ξαναπιάσουμε.

Για εμάς ο χρόνος που αφιερώνουμε σε ανθρώπους, ζώα και πράγματα είναι δυναμικός και δεν μπορεί να ιδωθεί υπό το πρίσμα των “παύσεων” και των “επανεκκινήσεων”. Μπορεί να μην έχουμε πάει τα ίδια στρατό (και δεν πρόκειται) αλλά δεν μας είναι ξένο το συναίσθημα όταν κάποιος κοντινό μας άτομο πηγαίνει και πως αυτό επηρεάζει τόσο τον ίδιο όσο και τα άτομα με τα οποία συνδέεται. Δεν είμαστε διατεθειμένα να υποτιμήσουμε τις φιλικές, συντροφικές και άλλες μας σχέσεις θεωρώντας τις αυθύπαρκτες χωρίς να αποτυπώνονται οι σχέσεις αυτές με υλικούς όρους. Μιλάμε για υποτίμηση μιας και η απομάκρυνση από τις σχέσεις μας συμβαίνει στην περίπτωση αυτή με εκβιαστικούς όρους.

Επιλέγουμε συνειδητά τους μήνες αυτούς να τους αφιερώσουμε στις σχέσεις που δημιουργούμε αλλά και στην εύρεση τρόπων για την δημιουργία τόπων και χρόνων αντίστασης.

Δεν μας περνάει απαρατήρητο το πόσο αλλάζουν οι γειτονιές μας και ο τρόπος ζωής μας με όλο και χειρότερες διαδικασίες και τρόπους και δεν είμαστε διατεθειμένα να το ξαναπιάσουμε από εκεί που θα το έχουν/έχουμε αφήσει μετά από 9 μήνες. Προτιμάμε να κινηθούμε προς την κατεύθυνση της καταστροφής αυτής της γραμμικότητας. Για εμάς ο χώρος και ο χρόνος δεν αλλάζουν έτσι και αλλιώς, με ή χωρίς εμάς, με αντίσταση ή χωρίς, προς κάποια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Θέλουμε και πιστεύουμε πως οι επιλογές μας, ο χρόνος μας και οι σχέσεις μας είναι σε άμεση σχέση με τις αλλαγές αυτές.

Η προσταγή τους για θυσία αυτού του χρόνου μας γίνεται ακόμα πιο εκνευριστική όταν αυτός ο χρόνος θα αφιερωθεί στη “μαμά πατρίδα” που τόσο πρόθυμα θέλει να μας δει σε κάποια φυλακή, ή σε ψυχιατρείο ή στον τάφο. Που τόσο πρόθυμα περιθωριοποιεί και επιτίθεται σε όσους δεν είναι παραγωγικοί ή/και κανονικοί και δεν μπορούν ή δεν θέλουν να ενταχθούν στην εθνική ταυτότητα. Όταν μας ζητάνε λοιπόν να την υπηρετήσουμε

και να κάνουμε εμείς αυτούς που θα διαφυλάξουν τα συμφέροντά της πατρίδας και να σταθούμε απέναντι σε όποιο θέλει το αντίθετο. Είναι σαν να μας λένε με λίγα λόγια να θυσιάσουμε κάποιο χρόνο από τις ζωές μας για να σκάσουμε το λάκκο μας.

Μορφή/ κοινωνικός ρόλος

Μία πολύ βασική λειτουργία της θητείας είναι το πως μπορεί να διαμορφώσει συνειδήσεις και ανθρώπους μέσα από την ίδια τη μορφή της.

Μέσα στη θητεία ο καθένας χάνει την κυριαρχία του σώματός του και το δικαίωμα αυτό μεταφέρεται σε κάποιον ανώτερο από την ώρα του ύπνου και του φαγητού μέχρι την ώρα που μπορείς να μιλάς ή δεν μπορείς. Ως ένας βασικός κοινωνικός θεσμός δημιουργεί τους (άντρες) πολίτες εκείνους που θα είναι χρήσιμοι στην κοινωνία (καλός πολίτης που λέμε) και τα χαρακτηριστικά της πειθαρχίας και της υπακοής σε εντολές είναι κάποια από τα πολύ βασικά της. Το θέμα είναι από τη μία να πειθαρχείς επειδή φοβάσαι και από την άλλη να μάθεις να ακολουθείς εντολές επειδή είναι πιο εύκολο να έχει κάποιος άλλος την ευθύνη αυτών των εντολών. Να μάθεις δηλαδή να εμπιστεύεσαι το σώμα σου σε αυτούς που είναι ειδικοί κάθε φορά να διαχειριστούν την κατάσταση (ανώτεροι, αφεντικά, γιατροί, κόμματα κτλ.). Η κατασκευή του καλού πολίτη έχει πολλές συνιστώσες. Καλός πολίτης είναι εκείνος που θα κλειστεί σπίτι του γιατί θα εμπιστευτεί την κυβέρνηση στον τρόπο αντιμετώπισης διαφόρων εκτάκτων αναγκών αλλά δεν έχει απλώς ιδεολογική κατεύθυνση. Τα χαρακτηριστικά της υπακοής και της ιεραρχίας συντάσσουν παράλληλα ένα πολύ καλό βιογραφικό στον κόσμο της μισθωτής σκλαβιάς. Μαθαίνεις να είσαι εργατικός και να υπακούς χωρίς αντιρρήσεις και η δουλειά των αφεντικών γίνεται πιο εύκολη. Η εξαναγκαστική συνύπαρξη δε με φασίστες χωρίς κάποια περιθώρια αντιπαράθεσης είναι ακόμα ένα κομμάτι που μας προκαλεί έξτρα ασφυξία

Έμφυλοι ρόλοι

Θα κάνουμε μία απόπειρα να μιλήσουμε για τον ρόλο του άντρα ως φυσικού προστάτη. Αυτός δηλαδή που θα είναι σε θέση να μπει μπροστά στις “υποθέσεις”. Κάτι τέτοιο αποκλείει και περιθωριοποιεί μη αρρενωπά πρόσωπα αλλά και όποιο δεν μπορεί ή δεν θέλει να ακολουθήσει τα πρότυπα του αντρικού ρόλου. Από την άλλη πλευρά απαιτεί από αυτά να ευθυγραμμιστούν στις προσταγές του αντρικού ρόλου και να βρίσκονται συνεχώς “ετοιμοπόλεμοι”. Πολλά παραδείγματα μας έρχονται στο μυαλό όταν σκεφτόμαστε την καθημερινότητά μας, την οικογένεια και τους χώρους εργασίας. Ο χαρακτηρισμός φυσικός μπροστά από το προστάτη προσπαθεί να παρουσιάσει τον ρόλο ως κάτι αναμφισβήτητο ενώ στην πραγματικότητα είναι μία κοινωνική κατασκευή.

Η στρατιωτική θητεία συνδέεται οργανικά με αυτή τη διαδικασία. Είναι ο κύριος θεσμός μαζί με την οικογένεια που ετοιμάζει τους προστάτες. Την προετοιμασία του προστάτη μέσω της θητείας την αντιλαμβανόμαστε μέσω δύο διαδικασιών οι οποίες πιστεύουμε πως συναντιούνται στην προϋπόθεση πως ο προστάτης θα πρέπει να είναι και να νιώθει ανώτερος από τον προστατευόμενο.

Πρώτα από όλα, ο εν δυνάμει προστάτης θωρακίζεται με τα απαραίτητα στοιχεία χαρακτήρα που θα τον κάνουν “ικανό”. Δηλαδή να μπορεί να διαχειρίζεται τους κατώτερους του και να πάρει αποφάσεις για αυτούς που θα αφορούν το δικό τους καλό. Μερικά από αυτά είναι η ψυχρότητα, η απάθεια, η ετοιμότητα και η αίσθηση δικαίου. Χωρίς αυτή

η τελευταία φυσικά να προκύπτει από οριζόντιες διαδικασίες, μιας και ο προστάτης θα πρέπει να αποφασίσει ως ανώτερος ο ίδιος για το καλό των άλλων. Απαθής όταν βλέπεις καψόνια, ψυχρός όταν εκτελείς εντολές και δίκαιος όταν υπερασπίζεσαι “την πατρίδα” υπερασπίζοντας τα σύνορα. Η διαδικασία αυτή περιλαμβάνει φυσικά και άλλες κοινωνικές διεργασίες χρόνων που αφορούν την πατριαρχική και σεξιστική ταυτότητα της εκάστοτε κοινωνίας/κράτους και την ετοιμότητά της να δεχτεί τον προστάτη. Ο πατέρας - προστάτης - οικογενειάρχης είναι το πιο απτό παράδειγμα που μας έρχεται στο μυαλό. Εκείνος που θα είναι ότι ο “ανώτερος” του στρατού αλλά αυτή τη φορά μέσα στο πλαίσιο της οικογένειας.

Ως δεύτερο θεωρούμε πως ταυτόχρονα καλλιεργείται και το μίσος ή/και η λύπη για τους κατώτερους. Λύπη γιατί είναι κατώτεροι και δεν γνωρίζουν το δικό τους καλό και μίσος γιατί υπάρχουν οι περιπτώσεις που ο προστατευόμενος δεν θέλει να ακολουθήσει τις προσταγές και το πλάνο του προστάτη του.

Ένα απλό παράδειγμα είναι ο τρόπος με τον οποίο τα Κράτη επιτέθηκαν και έκαναν προπαγάνδα εναντίον όσων δεν ήθελαν να υπηρετήσουν και άρα δεν ευθυγραμμίστηκαν με το πλάνο προστασίας της χώρας σε περιόδους πολέμου και δημιουργήθηκαν γι’ αυτούς φυλακές σε κάθε γωνιά του “πολιτισμένου κόσμου”.

Φυσικά άλλο ένα παράδειγμα είναι και ο μισογυνισμός ως η άλλη πλευρά του ίδιου νομίσματος της έννοιας του “προστάτη”/ανώτερου και του μίσους για ότι αυτός ορίζεται ως “αδύναμο” ή “ασθενές”.

Ο αντρικός ρόλος θέτει το πλαίσιο του “κανονικού”- άντρα και με βάση αυτό καταπιέζει και ποδοπατά επιθυμίες και σώματα. Από τη μία προσπαθεί να βρει συμμάχους στην αναπαραγωγή του ως ρόλος και από την άλλη διαχέει το μίσος του για οτιδήποτε είναι διαφορετικό (χωρίς να σημαίνει πως αυτά τα δύο δεν μπορούν να συμβαίνουν ταυτόχρονα σε ένα σώμα). Ο στρατός ως βασικός εκπρόσωπός του και θεσμός του, βρίσκει τον εαυτό του και στα δύο. Εκπαιδεύει τους φαντάρους με όλα αυτά τα εφόδια που έχουμε αναφέρει μέχρι τώρα ώστε να γίνουν “σωστοί άντρες”. Μέσα στην εκπαίδευση αυτή

βρίσκεται και το “λεξιλόγιο του στρατού” που είναι αντρικό, ιεραρχικό, λιτό και σεξιστικό (πουστόνεο, άκυρο κτλ). Ένα λεξιλόγιο που συνοδεύει συνήθως τους φαντάρους και μετά τη θητεία τους και είναι ένας αρκετά διαδεδομένος τρόπος αναπαραγωγής της ματσοαντρίλας.

Ταυτόχρονα επιτίθεται και καταστέλλει ό,τι διαφορετικό, και ό,τι προσπαθεί ή ξεφεύγει από τα αντρικά πλαίσια, προς παραδειγματισμό. Αν και αυτό δεν μας είναι ξένο και έξω από τη θητεία, η διαφορά βρίσκεται στο ότι αυτό αποτελεί δομικό στοιχείο του στρατού, επομένως οι ποιότητες και η οργάνωση της καταστολής διαφέρουν.

Εμείς από την πλευρά μας ασφικτιούμε μέσα σε αυτά τα πλαίσια του “σκληρού και δυνατού άντρα” και ψάχνουμε να βρούμε τα εαυτά μας έξω από αυτά. Συνδεόμαστε με τους ανθρώπους που τρώνε φρίκες στο στρατό, που δεν μπορούν να κρατήσουν όπλα και να σημαδέψουν κάποιον επειδή τους ζητήθηκε. Με εκείνους που τους τραμπουκίζουν και τους κάνουν καψόνια επειδή είναι διαφορετικοί και δεν μπορούν να τα βγάλουν πέρα στη θητεία. Με εκείνα που δεν χωράνε στο στρατό λόγω της σεξουαλικότητάς τους ή λόγω της “ψυχικής ή σωματικής τους υγείας”. Και αυτό όχι γιατί νιώθουμε αποκλεισμένα από το στρατό ή ότι δεν χωράμε αλλά επειδή ο στρατός τους, τα συμφέροντά τους και τα κράτη τους δεν θέλουμε να έχουν χώρο στις ζωές μας.

**γιατί ολική άρνηση
στράτευσης;**

λόγος #32
γιατί δεν είμαστε
κανονικά και ούτε
θέλουμε να γίνουμε

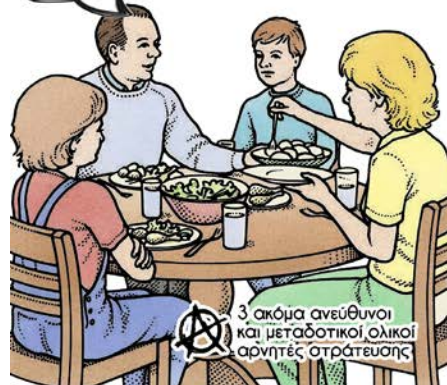
 3 ακόμα ανεύθυνοι
και μεταδοτικοί ολικοί
αρνήτες στράτευσης

Και αν δεν πάμε;

Όταν αρνείσαι λοιπόν να καταταγείς (να υπηρετήσεις) η κοινωνική δουλειά του στρατού δεν σταματάει στη θητεία και στο αν θα υπηρετήσει κάποιος ή όχι. Από τον κοινωνικό στιγματισμό μέχρι τον φορολογικό στιγματισμό και την προϋπόθεση της εκποίησης των στρατιωτικών υποχρεώσεων για να συμμετέχεις στο παζάρι της μισθωτής σκλαβιάς, γίνεται ένα κυνήγι όσων δεν θέλουν να γίνουν άνθρωποι.

Κάπου εδώ έρχεται να “κολλήσει” ο ρόλος της οικογένειας. Ένας άλλος κοινωνικός θεσμός που έχει όμως μία παραπάνω λειτουργία από τους κλασικούς. Αυτή του να επιτηρεί ότι οι υπόλοιποι κοινωνικοί θεσμοί θα κάνουν τα πράγματα σωστά και θα παίξουν σωστά το ρόλο τους. Με ατάκες τύπου “για το καλό σου”, “να μπουν τα πράγματα σε μια σειρά”, “δεν θα βρίσκεις δουλειά” και “τι θα πει ο θεός σου;” μπαίνουν σε εφαρμογή οικονομικοί και συναισθηματικοί εκβιασμοί.

Η οικογένεια παίζει εν ολίγη το ρόλο του φρουρού, έξω από τα όρια που ορίζει κάθε άλλος θεσμός -και στη συγκεκριμένη περίπτωση ο στρατός-, που θα σε ξανασπρώξει πάλι μέσα.

Ένα ευχάριστο διάλειμμα

γιατί ολική άρνηση στράτευσης;

λόγος #66
γιατί στην εθνική
ενότητα είμαστε
προδότες

3 ακόμα ανεύθυνοι
και μεταδοτικοί ολικοί
αρνητές στράτευσης

καλή συνέχεια ανάγνωσης

#5 Κορόνα

Ένα μεγάλο μέρος της δήλωσης αυτής γράφτηκε σε συνθήκη καραντίνας και έτσι δεν θα μπορούσε να λείπει από την δήλωσή μας ένα κομμάτι από το πως νιώθουμε μέσα σε αυτή τη συνθήκη. Θα προσπαθήσουμε να ανιχνεύσουμε τα κοινά σημεία του κορόνα/καραντίνα με το στρατό και με το ιδεολογικό πλαίσιο που τον συνοδεύει. Κάτι τέτοιο δεν γίνεται για να ερμηνεύσει τη συνθήκη που βρισκόμαστε ως απλά μια πολεμική συνθήκη αλλά για να διευρύνει την έννοια του στρατού έτσι όπως εμείς την αντιλαμβανόμαστε.

Στις αρχές του Μάη του '20, είδαμε στην τηλεόραση πως βρισκόμαστε (ξανά) σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και αυτή τη φορά οι λόγοι είναι ιατρικοί-επιστημονικοί.

Η συνθήκη της έκτακτης ανάγκης είναι μία συνθήκη που γίνεται όλο και πιο δημοφιλής στα κράτη του δυτικού κόσμου τα τελευταία χρόνια. Με πρόφαση την τρομοκρατία (ή και γενικά την ασφάλεια των πολιτών), και τώρα με την απειλή του θανάτου από κάποιον ιό, τα κράτη προχωρούν στην στρατιωτικοποίηση περιοχών, στην περαιτέρω καταστολή και έλεγχο και στην επιβολή μέτρων που έχουν να κάνουν κυρίως με την επιτήρηση. Όλα αυτά στη λεγόμενη υπερτεχνολογική εποχή που η τεχνολογία έχει γίνει το κύριο εργαλείο του ελέγχου.

Έτσι για ακόμη μια φορά για την ασφάλειά μας βλέπουμε το στρατό να κατεβαίνει στους δρόμους των ευρωπαϊκών πόλεων και μαζί με την επιστήμη και τους μπάτσους (BFFE) να παίρνει ξανά τον ρόλο του προστάτη-εγγυητή των ζωών μας. Αν μη τι άλλο ο στρατός είναι εκείνος που κρατώντας όπλα και κυνηγώντας μετανάστες προσπαθεί να μας πείσει ότι βρίσκεται στα σύνορα για κάποια ειρήνη που θέλουμε. Βλέπουμε επίσης ότι και στην Ελλάδα ο στρατός αποκτά ενεργό ρόλο στις περιοχές που ορίζονται ως "κόκκινες" (ή διάφορες αποχρώσεις του κόκκινου στη συνέχεια) και βγαίνει στους δρόμους. Η παρουσία του φυσικά δεν είναι τυχαία.

Ο μηχανισμός του στρατού εξάλλου διεκδικεί την φυσικοποίησή του μέσα από το παιχνίδι ασφάλειας vs τρομοκρατίας, ειρήνης vs πολέμου, ζωής vs θανάτου. Ένας μηχανισμός που εν ολίγης δικαιολογεί το θάνατο

που προκαλεί στο όνομα κάποιας ειρήνης και κάποιας ζωής. Σαν δύο οργανικοί μηχανισμοί ενός κράτους που είναι (ή μια κουλτούρας - της δυτικής) στρατός και επιστήμη τα βρίσκουν εν τέλει τόσο σε θεωρητικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο για την αντιμετώπιση αυτής της απειλής.

Η υπόσχεση για ζωή που προσφέρει η επιστήμη, ο στρατός και οι μπάτσοι ενάντια στο θάνατο δεν είναι ένα μεμονωμένο περιστατικό. Ή καλύτερα, η υπόσχεση για μια ποιοτική επιβίωση (όπως δηλώνουν και οι ίδιοι) είναι μια υπόσχεση συνεχής και όλο πιο έντονη τα τελευταία χρόνια και θυμίζει θάνατο.

Το σύστημα που μας τάζει τη ζωή θα πρέπει αρχικά να μας πείσει για τον κίνδυνο του θανάτου και το πως μόνο αυτό είναι ικανό για να τον αντιμετωπίσει. Όσο μεγαλύτερος είναι ο φόβος για το θάνατο, τόσο μεγαλύτερο βάρος αποχτά αυτή η υπόσχεση. Όσο πιο “θερμά” και καθημερινά είναι τα επεισόδια τόσο περισσότερο θα ακούμε το “Θα πάω στρατό! Αν μπουν οι Τούρκοι, τι θα κάνουμε;”. Όσο περισσότερες και θανατικότερες είναι οι στατιστικές έρευνες για ιούς τόσο περισσότερο θα φοβόμαστε να βγούμε από τα σπίτια μας. Το εργαλείο της στατιστικής έρευνας που αν και μπαίνει όλο και περισσότερο στις ζωές μας τα τελευταία μόνο χρόνια, είναι ένας από τους βασικούς τρόπους δημιουργίας μαζικού σοκ σε συνεργασία πάντα με τα ΜΜΕ. Οι στατιστικές έρευνες από την άλλη των νεκρών στα σύνορα και στους πολέμους και τα νούμερα των στρατιωτικών δαπανών παραμένουν λόγω μη χρησιμότητας στην αφάνεια.

Έτσι ο φόβος αποκτά υλικότητα και τα πράγματα που είμαστε διατεθειμένοι να κάνουμε για να αποφύγουμε το θάνατο διευρύνονται. Με αποκορύφωμα εντέλει το να μην ζήσουμε ώστε να μην πεθάνουμε.

Μετά και παράλληλα του φόβου έρχεται η υπόσχεση για ζωή, όπως φυσικά κράτη και αφεντικά την εννοούν. Η ζωή που μας τάζουν θυμίζει όλο και περισσότερο το στρατό. Από τα συγκεκριμένα ωράρια μετακίνησης, ύπνου και σκοπών που θυμίζουν τη θητεία, μέχρι τα κέντρα κράτησης και τις ψυχιατρικές κλινικές που μετατρέπονται εξ ολοκλήρου σε φυλακές και θυμίζουν στρατώνες. Από την επιτήρηση, τους μπάτσους και τους ελέγχους που θυμίζουν πολεμικές ζώνες μέχρι τα διαγγέλματα και τις

εντολές των ανωτέρων μας αφεντικών, πολιτικών και στρατιωτικών. Η “εποχή της υπόσχεσης για ζωή” έρχεται πακέτο με το εμβόλιο και το εμβόλιο μαζί με τα πιστοποιητικά. Καλούμαστε πλέον να δείχνουμε τα πιστοποιητικά μας και τις ταυτότητες μας για κάθε πιθανή κίνηση μέσα στην πόλη και έτσι ο έλεγχος του ποιες είμαστε και που πάμε ανά πάσα στιγμή γίνεται πλέον η καθημερινότητά μας. Σε δομική συνάφεια με τους διαχωρισμούς και τους αποκλεισμούς της έννοιας της υγείας και πάνω στο δίπολο φόβος/υπόσχεση, νομιμοποιούνται (τόσο σε νόμους όσο και σε συνείδηση) μέτρα δημόσιας τάξης, ασφάλειας και ελέγχου. Όλες οι μετακινήσεις ελέγχονται και πρέπει να δείχνεις την ταυτότητά σου για το ποιο είσαι και που πας. Και οι αόρατες αυτής της πόλης ,στα στρατόπεδα, στα ψυχιατρεία και όσα δεν έχουν χαρτιά γίνονται ακόμα πιο αόρατοι..

γιατί ολική άρνηση στράτευσης;

3 ακόμα ανεύθυνοι
και μεταδοτικοί ολικοί
αρνητές στράτευσης

λόγος #153

γιατί δεν θέλουμε να
γίνουμε καλοί πολίτες

Όσα δεν θέλουν να υπακούσουν ο τρόπος της καταστολής είναι δοκιμασμένοι. Επιβολή προστίμων, στιγματισμός στο κοινωνικό σύνολο και μία διαρκής απειλή του να βρεθείς για κάποιες ώρες σε κάποιο ΑΤ. Περισσότεροι περιορισμοί στον εξαναγκασμό της μισθωτής σκλαβιάς και όλα θυμίζουν όλο και περισσότερο την καταστολή όσων δεν πάνε στο στρατό.

Θα θέλαμε κάπου εδώ να αναφερθούμε στο δίπολο όπως παρουσιάστηκε μεταξύ δημοκρατικών/υπεύθυνων δυνάμεων και αυτών που αντιδρούν. Ένα δίπολο που επικεντρώθηκε στις “αντιστάσεις” που έγιναν από μεριά φασιστικών ομάδων. Είναι ξεκάθαρο πως οι

φασίστες που προμοτάρονται ως “αντιδραστικοί” από τα μίντια και την αριστερά μόνο ενάντια δεν είναι σε “ένα κράτος που θέλει τον έλεγχο”. Οι φωνές τους είναι φωνές που διεκδικούν μία άλλη μορφή κράτους και όχι αντικρατικές. Η κυρίαρχη αφήγηση για την υγεία έτσι και αλλιώς αποτελούσε πάντα αναπόσπαστο κομμάτι αυτών των ιδεολογημάτων – άρια φυλή, υγεία εναντίων βρωμιάς κτλ-.

Διεκδικούν από τη μεριά τους ένα κράτος που προφανώς θα ελέγχει/ καταστέλλει τις ζωές όσων βρίσκουν τους εαυτούς τους στον εθνικό κορμό αλλά και με ακόμη μεγαλύτερη σκληρότητα όσων δεν χωρούν στο εθνικοοικονομικό αφήγημα είτε από επιλογή είτε από θέση. Είναι οι φωνές που καλούν την εξουσία να πάρει το παλιό μοντέλο ολοκληρωτισμού στο οποίο ο μιλιταρισμός και ο στρατός θα έχουν πιο υλική συμμετοχή στην διαχείριση της εξουσίας και η κατεύθυνση της να είναι εθνικότερη. Δεν θέλουμε να διαλέξουμε με ποιο τρόπο θα στρατιωτικοποιηθούν οι ζωές μας και για εμάς αυτό το δίπολο δεν έχει κάποιο νόημα.

Τα όρια του ολοκληρωτισμού όμως ανοίγουν πέρα από της κάμερες παρακολούθησης και την καταστολή και ευελπιστούν να μετατρέψουν την κρατική προπαγάνδα σε συνείδηση. Με το ιδεολόγημα της “κοινωνικής (ή εθνικής) ευθύνης” το κράτος ποντάρει να βρει συνένοχους που θα συμβάλλουν τόσο στον αυτοπεριορισμό τους όσο και στον περιορισμό των υπολοίπων που δεν θέλουν να υπακούσουν.

Οι ζωές μας στρατιωτικοποιούνται μέρα με τη μέρα και ξέρουμε πως κάποιες από αυτές τις αλλαγές (αν όχι όλες) ήρθαν για να μείνουν ή έτσι τουλάχιστον προσδοκούν. Χαρτάκια μετακίνησης, μπάτσοι σε κάθε γωνία, έλεγχοι και ανά περίπτωση στρατός στο δρόμο δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα από τη στρατιωτική θητεία σε επιτήρηση και εντατικότητα. Όσο διαχέεται η κουλτούρα της θητείας και του στρατού στην καθημερινή μας ζωή τόσο κάνει εμφανές πως η άρνηση της θητείας μας σχετίζεται με την άρνηση του κόσμου τους.

Δεν είναι το ζήτημα μας αν κάποιο θα κάνει το εμβόλιο ή όχι, αλλά η αντίσταση στην νέα κανονικότητα και στους νέους τρόπους ελέγχου και καταστολής που φέρνει. Σε καμία περίπτωση δεν νοσταλγούμε και

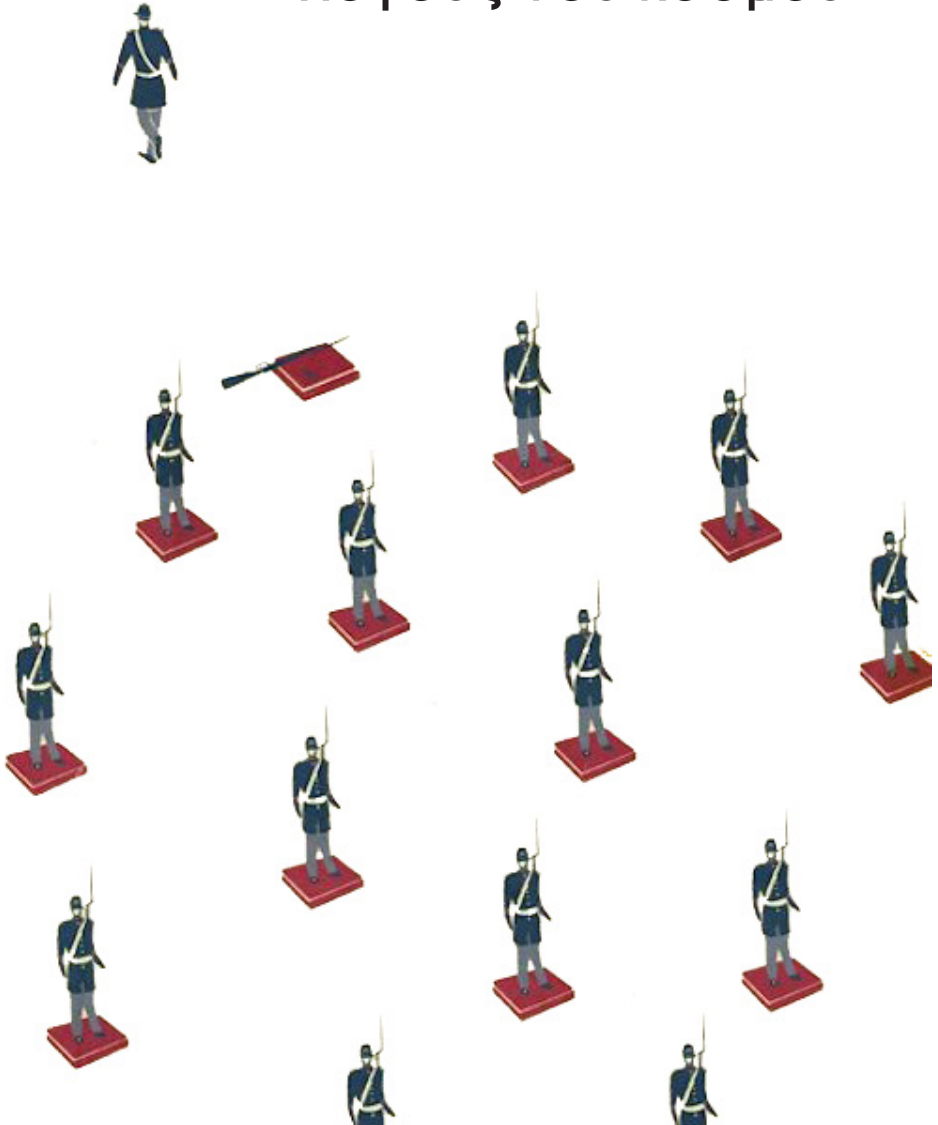
δεν θέλουμε κάποια παλιά ή άλλη κανονικότητα. Μπορούμε όμως να αντιληφθούμε πως η κυριαρχία μπορεί να διαχειριστεί μία κατάσταση για να βγει πιο δυνατή και να κάνει την καθημερινότητά μας ακόμα πιο ελεγχόμενη.

#6 Ολική άρνηση στράτευσης

Λυπούμαστε που δεν θα αποτελέσουμε τα καλά παιδιά που με τις ευλογίες της ελληνικής οικογένειας χτυπούν μετανάστες, και εξαπολύουν ανελέητο δολοφονικό κυνήγι ανθρώπων στα σύνορα, έχοντας στο πλάι οπλισμένους φασίστες. Λυπούμαστε που δεν θα αντιμετωπίσουμε τον “φασίστα” ερνοτογάν στο πλευρό της πολιτισμένης δύσης και της Ελλάδας που επικαλείται έννοιες όπως ειρήνη, ελευθερία, σταθερότητα για να επιβάλλει την πολιτική της. Την ειρήνη της την βιώνουν καλά οι μετανάστες. Την ελευθερία της όλοι/ες οι αγωνιζόμενοι/ες με μπάτσους κορδόνια στις πορείες και απαγορεύσεις. Την σταθερότητα της οι εγκλωβισμένοι/ες στον λαβύρινθο της εργασίας της ανεργίας και της αναγκαστικής εμβολιμής θητείας που τώρα αυξάνεται κιόλας. Δυστυχώς για αυτούς δεν θα βάλουμε πλάτη στην υπόθεση των ενεργειακών επενδύσεων της πατρίδας. Όχι μόνο επειδή κάθε επένδυση για εμάς σημαίνει να συνθλίβεται για να επιβιώνεις ίσα ίσα, αλλά και γιατί δεν μας ζητάνε μόνο πλάτη, αλλά και χέρι και κεφάλι άμα λάχει. Δεν θα καταστείλουμε τις εξεγέρσεις των καταπιεσμένων , μεταναστών η ντόπιων, δεν θα σκάψουμε τον λάκκο μας όπως λέμε και αλλού.

Αποφασίσαμε να κάνουμε ένα “coming out” και να εκθέσουμε τον εαυτό μας μπροστά σε όλη αυτήν την ιστορία. Μιλάμε ανοιχτά για τους λόγους που δεν θα παρουσιαστούμε και αυτό για εμάς αποτελεί στάση ζωής, την οποία επιλέγουμε να ακολουθήσουμε συλλογικά. Δεν θέλουμε να γίνουμε αντιήρωες κόντρα στον ηρωισμό τους. Δεν λέμε ότι δεν φοβόμαστε τις συνέπειες και ότι θυσιάζομαστε για το “καλό του αγώνα”. Παίρνουμε μία απόφαση πιο κοντά στον τρόπο ζωής μας. Είμαστε άνθρωποι που συλλογικοποιούμαστε στους αγώνες και εκτειθόμαστε για τις απόψεις μας. Στο κάτω-κάτω το στοίχημα δεν είναι πως θα το σηκώσουμε σαν ήρωες μόνοι μας, αλλά πως θα συνδεθούμε με άλλα άτομα και να φτιάξουμε τις συνθήκες όπου θα μπορούμε όλα να σηκώσουμε τις αντιστάσεις μας στην στρατιωτικοποίηση των ζώων μας.

#Για όλους τους λόγους του κόσμου#

#μερικες αφισες απο τις μεχρι τωρα εκδηλωσεις#

Γιατί επιλέγουμε την ολική άρνηση στράτευσης;

Γιατί δεν χαρίζουμε ούτε μία ώρα στο στρατό

Γιατί δεν υποθηκεύουμε το σώμα μας για κανέναν, πόσο μάλλον για κάποια πατρίδα

Γιατί το "9 μήνες είναι θα περάσουν" στα αυτιά μας ακούγεται παραίτηση, εμείς επιλέγουμε να ζήσουμε τις ζωές μας χωρίς παύσεις

Γιατί δεν θέλουμε να πολεμήσουμε για τις επενδύσεις τους

Γιατί με τις/τους μετανάστριες/ες είμαστε μαζί και εχθρευόμαστε κάγκελα, συρματοπλέγματα και σύνορα

Γιατί δεν νιώθουμε άντρες και προστάτες και ούτε θέλουμε να γίνουμε

11/10 στις 20.00

Έκθεση φωτογραφιών και υλικού από μέρες και τόπους ανυποταξίας

18/10 στις 20.00

εκδήλωση συζήτηση με θέμα τη διαδικασία της στρατιωτικής θητείας και τους σκοπούς της, με αφορμή την συλλογική μας δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης

στο στέκι πάροδος
(Π. Τσαλδάρη 173 κ' Λαοδικείας,
κοντά στο μετρό Νίκαια)

...για όλους τους λόγους του κόσμου!

3 ακόμα ανεύθυνοι και μεταδοτικοί ολικοί αρνητές στράτευσης

Γιατί ολική άρνηση στράτευσης;

Γιατί η καραντίνα και οι απαγορεύσεις ήταν εφαρμογή του κρατικού милитарισμού πάνω στα σώματα μας, λίγο πριν την ανατολή μιας πραγματικότητας διάχυσης του πολέμου.

Γιατί είμαστε με τα καραβάνια μεταναστριών που επιχειρούν να περάσουν τα σύνορα, με τις εξεγέρσεις στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Γιατί είμαστε με τα αντιπολεμικά και αντιμилитарιστικά κινήματα στους δρόμους, με κάθε αρνητή και λιποτάκτη, με όσα αρνούνται τον ρόλο τους, τα έθνη και τους πολέμους τους.

Γιατί η πατριαρχία προσπαθεί να τοποθετήσει όλα τα καταπιεσμένα σε μια στρατιωτική πραγματικότητα υποταγμένων σωμάτων και συναισθηματικών εκβιασμών. Είτε με χακή είτε χωρίς.

...για όλους τους λόγους του κόσμου

26/5 στις 19.00

καφενείο - έκθεση οπτικοακουστικού υλικού για την κρατική διαχείριση του κόβιντ, το μεταναστευτικό και τα αντιπολεμικά κινήματα.

29/5 στις 19.00

εκδήλωση - συζήτηση, Έμφυλοι διαχωρισμοί - στρατός και η ασφυξία μέσα στους ρόλους.

Στην κατάληψη Παπουτσαδικο

*Στον χώρο θα υπάρχει κοτύ οικονομικής ενίσχυσης ολικών αρνητών στράτευσης

ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΩ
ΚΑΤΑΠΗΨΗ

Διαδίκτυο: www.papoutsadiko.gr

3 ακόμα ανεύθυνοι και μεταδοτικοί ολικοί αρνητές στράτευσης

Ολική άρνηση στράτευσης
Γιάννης Ρ.
Ηλίας Χ.
Στέλιος Μ.

3 ακόμα ανεύθυνοι
και μεταδοτικοί ολικοί
αρνητές στράτευσης

2022

A solid pink horizontal bar is positioned below the year '2022', extending from the left edge of the page towards the right.